

**У Торонто визначили
кроки для повер-
нення українських
дітей, цивільних і
військовополонених**

СТ. 2

**Лауреат нагороди
Juno 2026 хор
«Axios» оголошує
склад солістів на
національний тур...**

СТ. 5

**Від голосу
поневоленої
України до
голосу вільної
нації**

СТ. 6

**Joys and Challenges:
The 2026 Synod
of the Ukrainian
Catholic
Church.**

СТ. 10

**Ukraine in the
International
Spotlight:
War, History, Politics
and Public Discourse**

СТ. 11

УКРАЇНА ТА НІМЕЧЧИНА УКЛАЛИ 15 УГОД НА 8,5 МЛРД ЄВРО - ЗЕЛЕНСЬКИЙ

Канцлер Німеччини Фрідріх Мерц та президент України Володимир Зеленський. Фото: сайт президента України

Україна та Німеччина уклали 15 угод на загальну суму 8,5 мільярда євро. Як повідомив президент Володимир Зеленський, домовленості охоплюють спільне виробництво засобів протидії дронам, артилерії, наземних роботизованих комплексів і проект FREYJA. Ключовим пріоритетом стане посилення ППО та розширення випуску ракет до систем Patriot безпосередньо в Німеччині.

Як нові угоди з Німеччиною посилять українську ППО та енергетику?

Ключові сфери співпраці охоплюють засоби боротьби

з дронами — перехоплювачі та малогабаритні ракети, радіолокаційні станції, наземні роботизовані комплекси й артилерію», — наголосив глава держави.

За його словами, особливий акцент буде на посиленні протиповітряної оборони та нарощуванні виробничих потужностей у Німеччині для випуску ракет до Patriot, проєкти FREYJA та стабілізації енергетичної системи.

Зеленський також наголосив на незмінній і вагомій допомозі Німеччини протягом усієї повномасштабної війни.

«Сьогодні Україна розміщує значні замовлення в оборонній та суміжних галузях,

завантажуючи роботою німецькі підприємства, що стане взаємовигідним внеском у спільну безпеку. Висловлюю вдячність Фрідріху за

візит та всій Німеччині — за потужне партнерство й підтримку», — підсумував президент.

**Ракети Patriot, IRIS-T та
«Спис»: як Німеччина
допоможе закрити
українське небо?**

ППО та перехоплювачі: Протестовано спільний перехоплювач «Спис», розробляється ракета «Ніка» проти реактивних дронів. Україна робить велике замовлення на системи IRIS-T, ракети та боєприпаси у Diehl Defence (фінансування — з другої частини європейського кредиту), а також нарощує виробництво ракет для Patriot.

Безпілотники, радары та роботи: Підписано контракт із Quantum Systems про локалізацію виробництва українських дронів у Німеччині та постачання перехоплювачів; меморандум із Hensoldt на радары; угоду ДСНС із Alpha Robotics Germany щодо систем пожежогасіння; також започатковано партнерства між Quantum Systems і Fire Point, ARX Robotics та Roboneers, Helsing та Culver Aerospace.

Енергетика та відбудова: Запущено ініціативу «промисловий Рамштайн». НЕК «Укренерго» домовилася з операторами 50Hertz і Amprion про критичне обладнання для мереж, а Мінерго та «Нафтогаз» із Siemens Energy — про передачу 12 газотурбінних установок, модернізацію підземних газосховищ і захист інфраструктури.

KyivPost

Керівники делегацій зібралися в Торонто на міжнародну конференцію «Шляхи до миру: Друга міжнародна конференція з питань повернення українських дітей, незаконно утримуваних цивільних осіб і військовополонених», щоб посилити міжнародну підтримку зусиль, спрямованих на повернення українців додому.

У ТОРОНТО ВИЗНАЧИЛИ ПОДАЛЬШІ КРОКИ ДЛЯ ПОВЕРНЕННЯ УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ, ЦИВІЛЬНИХ І ВІЙСЬКОВОПОЛОНЕНИХ

54 країни та міжнародні організації підтримали «Торонтське зобов’язання» (Toronto Pledge) за підсумками міжнародної конференції, присвяченої поверненню українських дітей, незаконно утримуваних цивільних та військовополонених.

28–29 вересня у Торонто відбулася друга міжнародна конференція «Шляхи до миру: повернення українських дітей, цивільних, які перебувають у незаконному ув’язненні, та військовополонених». Її співорганізаторами стали міністерка закордонних справ Канади Аніта Ананд, міністр соціальної політики, сім’ї та єдності України Денис Улютін і державний секретар Міністерства закордонних справ Норвегії Ейвінд Вад Петерссон.

Центральною темою зустрічі стало перетворення міжнародних зобов’язань на конкретні механізми, які допоможуть повернути українських дітей, незаконно утримуваних цивільних та військовополонених додому, а також забезпечити їм і їхнім родинам необхідну підтримку після повернення. Особливу увагу учасники приділили українським дітям, яких Росія незаконно депортувала або примусово перемістила з окупованих територій. Йшлося не лише про їхнє повернення, а й про захист від індоктринації, мілітаризації та інших форм впливу під час перебування під російським контролем. «Повернення наших людей — усіх наших людей — є ключовою точкою на будь-якому шляху до миру», — заявив міністр закордонних справ України Андрій Сибіга.

Норвезький державний секретар Міністерства закордонних справ Ейвінд Вад Петерссон наголосив на праві родин знати, що відбувається з їхніми близькими. «Родини мають право отримувати інформацію про долю та місцеперебування своїх рідних», — зазначив він. За підсумками конференції 54 держави та організації підтримали «Торонтське зобов’язання» (Toronto Pledge) — спільну декларацію, покликану перевести міжнародну солідарність у конкретні дії. Документ передбачає посилення співпраці задля повернення українських дітей, цивільних та військовополонених, а також підтримку самих людей і їхніх родин у процесі відновлення життя після повернення.

Канада оголосила про низку нових заходів для посилення допомоги Україні. Із раніше оголошених \$6 млн на підтримку повернення та реінтеграції українських дітей \$3 млн буде спрямовано на роботу Hala Systems спільно з Save Ukraine та українськими державними структурами. Мета не лише реагувати на випадки депортації, а й виявляти

Міністерка Аніта Ананд зустрічається з міністеркою закордонних справ і міжнародного співробітництва Гондурасу.

дітей, які перебувають під найбільшим ризиком, а також протидіяти індоктринації, мілітаризації та вербуванню. Ще \$1 млн передбачено для розширення проекту з German Marshall Fund, який має зміцнити спроможність українських громадських організацій захищати права постраждалих дітей та підтримувати їхні родини. Додаткові \$2 млн, оголошені прем’єр-міністром Канади Марком Карні, будуть спрямовані ЮНІСЕФ на розвиток спеціалізованої державної служби реінтеграції дітей після їхнього повернення в Україну.

Окремо Канада оголосила ще \$863 тис. на низку ініціатив, пов’язаних із поверненням і відновленням постраждалих. Зокрема, \$500 тис. буде спрямовано на розширення підтримки чоловіків, які пережили сексуальне насильство, пов’язане з війною, включно з цивільними, звільненими з російського ув’язнення, та колишніми військовополоненими. Ще \$363 тис. отримають проекти Canada Fund for Local Initiatives (Канадський фонд місцевих ініціатив), спрямовані на підтримку місцевих організацій, які допомагають людям після повернення, відновлюють їхню гідність та сприяють їхній реінтеграції.

Конференція в Торонто стала продовженням міжнародних зусиль із повернення українських дітей та інших громадян, які перебувають у російському полоні або незаконному утриманні. Її учасники наголосили, що повернення людей має супроводжуватися довгостроковою підтримкою — від медичної та психологічної допомоги до відновлення документів, освіти, житла, роботи та возз’єднання родин.

Надя Герелюк

ЗАЯВА

«Ми, міністри закордонних справ і представники держав та міжнародних організацій, які взяли участь у Другій міжнародній конференції з питань повернення українських дітей, незаконно утримуваних цивільних та військовополонених, що відбулася 28–29 вересня 2026 року в Торонто під співголовуванням Канади, України та Норвегії, підтверджуємо нашу підтримку суверенітету, незалежності та територіальної цілісності України в межах її міжнародно визнаних кордонів, включно з територіальними водами. Ми вкотре підтверджуємо свою відданість цілям і принципам Статуту Організації Об’єднаних Націй та нормам міжнародного права, зокрема міжнародного гуманітарного права і міжнародного права у сфері прав людини. Ми наголошуємо, що дотримання міжнародного права є необхідною умовою для досягнення всеосяжного, справедливого та тривалого миру.

Ми й надалі глибоко занепокоєні руйнівними гуманітарними наслідками агресивної війни Росії проти України.

Спираючись на результати Міністерської конференції з людського виміру української Формули миру з 10 пунктів, що відбулася в Монреалі у жовтні 2024 року, зокрема на Спільне комюніке Монреальського зобов’язання, ми підтверджуємо свою відданість вирішенню проблеми незаконно депортованих і примусово переміщених українських дітей, незаконно утримуваних цивільних та військовополонених. Їхнє повернення, реабілітація та реінтеграція залишаються одним із наших ключових пріоритетів.

Ми вітаємо зусилля, здійснені після Монреальської конференції Україною, державами-партнерами, міжнародними організаціями, громадянським суспільством та родинами постраждалих для сприяння поверненню людей і підтримки постраждалих та їхніх родин.

Ми визнаємо, що значні труднощі залишаються, а тому необхідні посилення міжнародної координації, політична взаємодія та конкретні практичні дії. Прогрес залишається нерівномірним, зокрема через значні труднощі в отриманні достовірної інформації та забезпеченні гуманітарного доступу, розширенні механізмів звільнення і повернення, а також у наданні довгострокової допомоги для реабілітації та реінтеграції.

Після Монреальської конференції було досягнуто певного прогресу, однак темпи та масштаби повернення залишаються обмеженими й нерівномірними щодо всіх трьох категорій:

- продовжувалися обміни військовополоненими;
- низку незаконно депортованих і примусово переміщених українських дітей вдалося повернути завдяки розширенню механізмів повернення, зокрема за участю держав-посередників та громадських організацій;
- було звільнено частину незаконно утримуваних цивільних, однак прогрес у поверненні цивільних залишається значно обмеженим, а передбачуваного механізму їхнього звільнення та повернення досі не створено;
- Україна зміцнила системи розшуку та реінтеграції, зокрема завдяки більш системному встановленню місцеперебування та перевірці окремих випадків і кращій координації роботи з повернення та реінтеграції;
- міжнародна координація посилилася завдяки розширенню Міжнародної коаліції за повернення українських дітей до 51 учасника та ухваленню Генеральною Асамблеєю ООН у грудні 2025 року резолюції щодо повернення українських дітей.

Спираючись на Монреальське зобов’язання, ми підтримуємо такі зобов’язання, які становлять Торонтське зобов’язання.

Hala Systems — це технологічна компанія, яка розробляє системи на основі штучного інтелекту та інших сучасних технологій, щоб допомагати захищати цивільних людей і документувати воєнні злочини в районах бойових дій.

Save Ukraine — громадська організація в Україні, яка регулярно організовує рятувальні місії для повернення депортованих Росією українських дітей.

ТОРОНТСЬКЕ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

Ми підтверджуємо свою відданість цілям і принципам Статуту Організації Об'єднаних Націй та нормам міжнародного права, зокрема міжнародного гуманітарного права і міжнародного права у сфері прав людини.

1. Українські діти

Ми висловлюємо глибоке занепокоєння через незаконну депортацію та примусове переміщення українських дітей Російською Федерацією в умовах її неспровокованої та невинуватеної агресивної війни проти України.

Ми також занепокоєні милітаризацією дітей на тимчасово окупованих територіях України Російською Федерацією. Ці дії мають серйозні негативні наслідки для ідентичності, добробуту та сімейної єдності дітей, а також порушують їхні права людини й основоположні свободи.

Ми вкотре наголошуємо на необхідності їхнього негайного, безпечного та безумовного повернення відповідно до міжнародного гуманітарного права. Повернення та реінтеграція дітей мають здійснюватися з належним урахуванням їхніх найкращих інтересів.

Ми вітаємо подальшу роботу в межах ініціативи Bring Kids Back UA, а також зусилля Канади й України як співголів Міжнародної коаліції за повернення українських дітей.

Ми нагадуємо про ухвалення Генеральною Асамблеєю ООН 3 грудня 2025 року резолюції щодо повернення українських дітей та наголошуємо на важливості її ефективного виконання.

Ми повторюємо заклик резолюції до Російської Федерації негайно припинити практику примусового переміщення, незаконної депортації, розлучення дітей із родинами та законними опікунами, зміни їхнього особистого статусу, зокрема через надання громадянства, усиновлення чи передачу до прийомних сімей, а також індоктринації українських дітей.

Ми наголошуємо на необхідності перетворити тривалу міжнародну увагу на конкретні результати: встановлення місцеперебування дітей, сприяння їхньому поверненню та забезпечення реабілітації й реінтеграції після повернення.

Ми зобов'язуємося підтримувати зусилля з виявлення, розшуку та встановлення місцеперебування українських дітей, які були незаконно депортовані або примусово переміщені, а також перевіряти інформацію щодо окремих випадків.

Ми також зобов'язуємося підтримувати й розширювати практичні механізми їхнього безпечного повернення, зокрема через співпрацю з державами, готовими сприяти цьому, міжнародними організаціями та іншими сторонами, які можуть допомогти в організації повернення.

Ми підтверджуємо свою готовність і надалі підтримувати українські громадські організації, які працюють над поверненням дітей, а також зміцнювати сталу державну систему реабілітації та реінтеграції повернутих дітей і підтримки їхніх родин.

Ми також зобов'язуємося підтримувати готовність України до масштабнішого повернення дітей, коли для цього складуться відповідні умови.

2. Незаконно утримувані цивільні

Ми засуджуємо продовження незаконного утримання Російською Федерацією українських цивільних, зокрема людей, яких утримують із 2014 року на тимчасово окупованих територіях України, а також осіб, примусово переміщених до місць ув'язнення на території Російської Федерації.

Ми з тривогою відзначаємо численні повідомлення про свавільні затримання, порушення правових і процесуальних гарантій, насильницькі зникнення, катування та інші форми жорстокого, нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження чи покарання, сексуальне насильство, пов'язане з конфліктом, примус до зізнань, не-

належний доступ до медичної допомоги, обмеження контактів із родиною та недостатній гуманітарний доступ і моніторинг.

Ми наголошуємо на нагальній потребі своєчасної та достовірної інформації про особи, місцеперебування, правовий статус і стан незаконно утримуваних цивільних, а також на необхідності ефективного доступу до них і моніторингу з боку відповідних міжнародних організацій, уповноважених на це. Окремо підкреслюємо необхідність отримання більшої інформації про жінок, які перебувають під вартою.

Ми наголошуємо, що цивільні особи, позбавлені волі у зв'язку зі збройним конфліктом, перебувають під захистом міжнародного гуманітарного права та міжнародного права у сфері прав людини.

Ми закликаємо Російську Федерацію надавати достовірну інформацію про місцеперебування незаконно утримуваних українських цивільних, забезпечити їм можливість спілкуватися з родинами, адвокатами та відповідними міжнародними сторонами, включно з уповноваженими міжнародними організаціями, а також негайно й без попередніх умов звільнити їх і повернути в Україну.

Ми зобов'язуємося підтримувати роботу з удосконалення документування та перевірки інформації щодо окремих випадків, посилювати дипломатичні зусилля та розробляти практичні механізми звільнення і повернення незаконно утримуваних цивільних.

Ми також працюватимемо над усуненням правових, адміністративних і логістичних перешкод, які ускладнюють їхнє повернення.

Ми зобов'язуємося підтримувати довгострокове відновлення, реабілітацію та реінтеграцію звільнених цивільних і зміцнювати готовність України до масштабнішого повернення громадян.

3. Військовополонені

Ми висловлюємо глибоке занепокоєння задокументованими повідомленнями про страти без суду, смерті під час утримання, катування, нелюдське поводження, сексуальне насильство, пов'язане з конфліктом, примусові зізнання та інші порушення щодо українських військовополонених, яких утримує Російська Федерація. Такі дії можуть становити серйозні порушення міжнародного гуманітарного права.

Ми також наголошуємо на неприпустимості переслідування Російською Федерацією українських військовополонених за нормами російського кримінального законодавства, зокрема за дії, які становлять законну участь у бойових діях. Ми закликаємо забезпечити гуманне поводження з військовополоненими та повною мірою дотримуватися передбачених Женевськими конвенціями гарантій їхнього захисту.

Ми наголошуємо на необхідності регулярного та безперешкодного гуманітарного доступу уповноважених міжнародних організацій, а також своєчасної й достовірної інформації про особи військовополонених, їхній статус, місцеперебування, поводження з ними та умови утримання, включно з повідомленням їхніх родин і забезпеченням контакту з ними.

Ми закликаємо Російську Федерацію повністю виконувати вимоги Третьої Женевської конвенції, зокрема негайно, регулярно та безперешкодно надавати уповноваженим міжнародним організаціям доступ до всіх військовополонених у всіх місцях їхнього утримання відповідно до статті 126.

Росія також має надавати повні списки військовополонених та повідомляти про них їхні родини, припинити кримінальне переслідування військовополонених за законну участь у бойових діях та звільнити тих, кого вже було засуджено з цієї підстави. Також мають бути розслідувані випадки страт без суду, катувань і смертей під час утримання.

Ми зобов'язуємося посилювати дипломатичні зусилля для покращення гуманітарного доступу та прозорості, а також підтримувати й розширювати практичні механізми безпечного повернення українських військовополонених, зокрема через обміни та залучення держав-посередників.

Нашою метою є звільнення всіх військовополонених за принципом «всіх на всіх», з особливою увагою до повернення жінок-військовополонених, тяжкопораних і тяжкохворих, а також тих, хто тривалий час перебуває в полоні.

Ми також зобов'язуємося зміцнювати програми реабілітації та реінтеграції військовослужбовців, які повертаються з полону, та підтримки їхніх родин.

4. Міжнародна співпраця

Ми визнаємо, що досягнення реального прогресу потребуватиме тривалої міжнародної співпраці між урядами, міжнародними організаціями, гуманітарними структурами, експертами та громадянським суспільством.

Тому ми зобов'язуємося посилювати координацію, зокрема через уже наявні механізми, такі як Міжнародна коаліція за повернення українських дітей, Робоча група з людського виміру в Києві, мандати спеціальних представників Генерального секретаря ООН, Моніторингова місія ООН з прав людини в Україні, Спеціальний посланник Генерального секретаря Ради Європи щодо ситуації з дітьми України та спеціальний представник Парламентської асамблеї ОБСЄ.

Ми вітаємо участь усіх зацікавлених партнерів у цій роботі.

Ми також вітаємо практичні ініціативи, оголошені під час цієї конференції, та закликаємо й надалі долучатися до цих зусиль відповідно до національних та інституційних можливостей і пріоритетів, зокрема шляхом фінансової, технічної, дипломатичної, операційної та політичної підтримки.

Ми підтверджуємо свою готовність працювати спільно з Україною та міжнародними партнерами і залучати всіх відповідних учасників там, де це може сприяти реальному прогресу.

Ми прагнемо досягати поставлених цілей, дотримуватися міжнародного права, підтримувати постраждалих та їхні родини й забезпечувати, щоб людська гідність залишалася в центрі всіх зусиль, спрямованих на досягнення миру.

«Насамкінець ми висловлюємо вдячність Канаді, Україні та Норвегії за співголокування конференції та за об'єднання нас задля досягнення спільної мети — підтримки України у зміцненні міжнародного миру й безпеки, дотриманні міжнародного права та допомозі постраждалим і їхнім родинам».

Сторони, які підтримали документ

Албанія, Андорра, Антигуа і Барбуда, Аргентина, Австралія, Австрія, Бельгія, Боснія і Герцеговина, Болгарія, Канада, Чилі, Коста-Рика, Хорватія, Кіпр, Чехія, Рада Європи, Данія, Естонія, Європейський Союз, Фінляндія, Франція, Німеччина, Грузія, Греція, Гондурас, Угорщина, Ісландія, Ірландія, Міжнародна комісія з питань зниклих безвісти, Італія, Японія, Латвія, Ліхтенштейн, Литва, Люксембург, Мальта, Молдова, Монако, Чорногорія, Нідерланди, Нова Зеландія, Північна Македонія, Норвегія, Парламентська асамблея ОБСЄ, Панама, Польща, Португалія, Румунія, Словенія, Іспанія, Швеція, Швейцарія, Україна, Сполучене Королівство.

Інші держави та міжнародні організації, які бажають підтримати Спільне комюніке, можуть повідомити про це, звернувшись до Événements Canada-Ukraine / Canada-Ukraine Events за адресою:

Evenements-Canada-Ukraine-Events@international.gc.ca

Міністерство закордонних справ Канади

КУК — ВІДДІЛ У ТОРОНТО ПРОВІВ ЗУСТРІЧ ІЗ ПРЕДСТАВНИКАМИ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Олег Ніколенко, Іванна Климпуш-Цинцадзе та Олександр Мережко.

Вечірня зустріч із народними депутатами.

Конгрес Українців Канади — Відділ у Торонто провів вечірню зустріч із двома народними депутатами України: Іванною Климпуш-Цинцадзе та Олександром Мережком.

Під час зустрічі йшлося про ситуацію в Україні, війну Росії проти України та необхідність подальшої міжнародної підтримки.

«Якщо не ламається фронт, тоді треба зламати волю людей», — за-

значила Іванна Климпуш-Цинцадзе, говорячи про російські удари по українських містах. За її словами, Росія намагається знелюднити українські міста та спровокувати нову хвилю міграції. «Наша стійкість дається нам надлюдськими зусиллями. Ми тримаємося з останніх сил», — наголосила вона.

Окремо учасники зустрічі говорили про важливість особистих візитів

політиків до України. Безпосереднє перебування в країні, можливість на власні очі побачити наслідки обстрілів і поспілкуватися з людьми, які живуть в умовах війни, дає розуміння, яке неможливо повністю передати дистанційно.

Під час зустрічі також обговорили ініціативи, спрямовані на організацію поїздок політиків до України, щоб вони могли безпосередньо ознайо-

митися з ситуацією та побачити реальності війни. Зустріч стала нагодою для українсько-канадської громади почути безпосередньо від представників українського парламенту про виклики, які стоять перед Україною, та важливість збереження міжнародної уваги й підтримки.

Текст і фото
КУК-Торонто

ІМІГРАЦІЙНИЙ МАЯТНИК: ЧИ ГОТУЄТЬСЯ КАНАДА ЗНОВУ ЗБІЛЬШУВАТИ ІМІГРАЦІЮ?

Прем'єр-міністр Канади Марк Карні вважає, що з часом країна може знову перейти до контрольованого зростання населення. Про це 29 вересня 2026 року повідомив Global News. За словами Карні, тепер, коли в імміграційній системі навели лад, постає наступне питання: коли Канада зможе знову поступово збільшувати населення.

Ця заява може означати новий поворот в імміграційній політиці країни.

Від відкритих дверей до обмежень Імміграційну політику Канади останнім часом часто порівнюють із маятником. Кілька років тому країна охоче приймала нових іммігрантів і тимчасових працівників. Потім маятник різко хитнувся в інший бік — до обмежень і скорочення програм.

Сьогодні доглядальники та підприємці фактично не мають реального шляху до постійного проживання. А працівники ІТ і фінансової сфери більше не отримують запрошень у межах цільових відборів Express Entry — основної федеральної системи відбору кваліфікованих іммігрантів.

Уряд пояснює жорсткіші правила тим, що кількість тимчасових мешканців зростала надто швидко, бракує житла, а інфраструктура та державні послуги перевантажені. Проте, на нашу думку, скорочувати кількість місць для постійних резидентів було

не найкращим способом розв'язати проблему надто великої кількості тимчасових мешканців.

Щороку уряд ухвалює імміграційний план — документ, який визначає, скільки людей отримають статус постійного резидента. План на 2025–2027 роки зменшив цю кількість на 2025 рік з 500 000 до 395 000.

За цими цифрами стоять долі реальних людей. Ті, хто приїхав до Канади, працює, сплачує податки та розвиває економіку, тепер мають значно менше шансів перейти з тимчасового статусу на постійний.

Жорсткішими стали й правила для тих, хто просить захисту як біженець. Введений в дію у березні 2026 року Закон С-12 запровадив нові обмеження: частина заяв на біженство тепер не потрапить на повноцінне слухання до Відділу захисту біженців.

Отже, маятник сильно хитнувся в бік обмежень. Чи починає він по-

вертатися назад?

Канаді й надалі потрібні кваліфіковані працівники

Є підстави вважати, що з часом так і буде. Населення Канади старіє, дітей народжується мало, а багато компаній не можуть знайти кваліфікованих працівників. Для деяких підприємств іноземні фахівці — умова того, щоб і далі працювати та зберігати робочі місця для канадців.

Чинний імміграційний план на 2026–2028 роки передбачає 380 000 нових постійних резидентів щороку. У 2027 і 2028 роках 64% із них мають становити економічні іммігранти, тобто люди, яких відбирають насамперед за професією, освітою та досвідом роботи.

Водночас суперечки про масштаби імміграції тривають. За даними Global News, імміграційна рада Інституту С.Д. Нова радить і далі скорочувати імміграцію протягом наступних трьох років. Проблеми з житлом, інфраструктурою та державними послугами справді не можна ігнорувати. Але так само не можна забувати про демографію Канади та потреби роботодавців.

Що це означає для українців

Слова прем'єр-міністра — позитивний сигнал. Але поки що вони не означають ні збільшення імміграційних квот, ні появи нової програми постійного проживання.

Водночас є й добрі новини. Багато українців, які в першій половині 2024 року подали заяви на постійне проживання з гуманітарних міркувань (Humanitarian and Compassionate grounds), поступово отримують схвалення на першому етапі розгляду. Зазвичай таке схвалення дає змогу продовжувати дозвіл на роботу, доки не буде остаточного рішення щодо постійного проживання.

Українцям із тимчасовим статусом не варто відкладати планування в очікуванні змін. Уже зараз доцільно:

- оцінити свої можливості через Express Entry, провінційні програми, сімейне спонсорство або гуманітарну програму;
- вчасно продовжувати тимчасовий статус;
- не розраховувати на те, що спеціальна програма для українців обов'язково з'явиться.

Заява Марка Карні — ще не офіційна зміна політики. Але вона може бути першим сигналом того, що після кількох років обмежень розмова про майбутнє імміграції в Канаді знову змінюється.

Ольга Сенишин, адвокат та нотаріус, партнер юридичної фірми CGS LAW у Торонто. Працює у сфері імміграційного сімейного права, представляючи інтереси клієнтів на території Канади.

ЛАУРЕАТ НАГОРОДИ JUNO 2026 ХОР «AXIOS» ОГОЛОШУЄ СКЛАД СОЛІСТІВ НА НАЦІОНАЛЬНИЙ ТУР «УКРАЇНСЬКОГО ВОЄННОГО РЕКВІЄМУ»

Музика, народжена з болю українського народу, здобула найвище визнання на канадській музичній сцені. 28 березня 2026 року «Український воєнний реквієм» у виконанні чоловічого хору «Axios» отримав «Juno Award» у категорії «Класичний альбом року (великий ансамбль)», увійшовши в історію премії як перший акапельний запис у своїй категорії.

21 травня «Axios» оголосив про національний тур, у межах якого хор у листопаді за десять днів виступить у дев'яти містах Канади. Концерти відбудуться в Едмонтоні, Саскатуні, Вінніпезі, Монреалі, Оттаві, Гамільтоні, Лондоні, Кітченері та Торонто. Концертами диригуватиме відзначений нагородами маестро Майкл Царт, художній керівник «Pro Coro Canada». У турне візьмуть участь понад 50 виконавців: учасники «Axios», тенори та баси «Pro Coro», а також спеціально запрошені солісти з Північної Америки, Європи та України.

«Axios» радий оголосити про участь у проєкті двох канадських солістів — сопрано Андріани Чучман та тенора Джона Тесье.

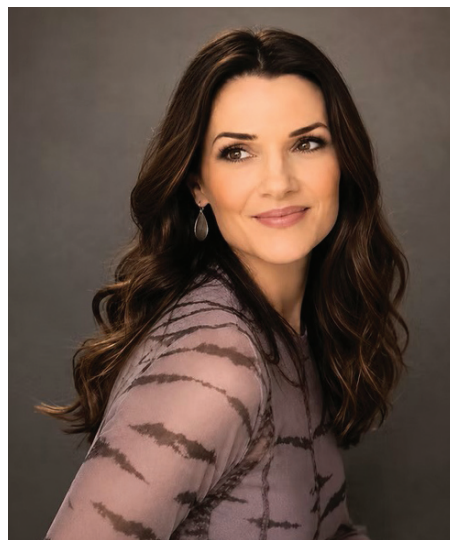
Андріана Чучман здобула широке визнання завдяки виконанню різно-

Джон Тесье.

манітного оперного репертуару — від героїнь Моцарта й Генделя до шедеврів ХХ століття, а також прем'єр сучасних оперних та оркестрових творів. Серед останніх визначних виступів співачки — Джильда в «Ріголетто» Канадської оперної компанії, Донна Анна в «Дон Жуані» Х'юстонської гранд-опери та Віолетта в «Травіаті» Опери Сан-Дієго.

Тенор Джон Тесье, лауреат премії JUNO, співпрацював із багатьма найвідомішими диригентами та режисерами сучасної оперної сцени. Серед його нещодавніх і майбутніх виступів

Андріана Чучман.

— концерти та постановки в міланському театрі La Scala, Королівському оперному театрі Covent Garden у Лондоні, Віденській державній опері, Carnegie Hall, з Нью-Йоркською філармонією, Ensemble Orchestral de Paris та іншими провідними колективами.

У 2022 році ансамбль «Axios» замовив американському композиторові Бенедикту Шихану, триразовому номінанту премії GRAMMY®, написати меморіальний твір у відповідь на російську агресію проти України. Так народився «Український воєнний

реквієм». Війна, яка розпочалася 2014 року та переросла у повномасштабне російське вторгнення в лютому 2022 року, забрала незліченну кількість життів. Цей музичний твір є сповненою скорботи даниною пам'яті її жертвам.

Реквієм складається з 12 частин і значною мірою ґрунтується на візантійській традиції похоронної служби — обряді, спільному для Східної католицької та православної церков. Відображаючи мовне та релігійне розмаїття України, твір також поєднує елементи юдейської та римокатолицької традицій. Різноманітні літургійні й духовні тексти у творі мають кілька важливих завдань: вони покликані дарувати розраду та силу живим, передусім тим, хто переживає втрату; створювати простір для молитви за жертв і тих, хто став причиною їхніх страждань; а зрештою — нести надію, мир і добру волю.

Як зазначив учасник «Axios» та президент хор Дамейн Закордонський, «цей Реквієм — це більше, ніж просто музика. Це шаноблива данина тим, кого торкнулася війна, нагадування про незламність людського духу та щира посвята Україні та її народові».

Хор «Axios»

ВІД ГОЛОСУ ПОНЕВОЛЕНОЇ УКРАЇНИ ДО ГОЛОСУ ВІЛЬНОЇ НАЦІЇ ЛІГА УКРАЇНОК КАНАДИ, ВІДДІЛ ТОРОНТО: 1951–1991

Історія Ліги Українок Канади, відділу Торонто, - це історія кількох поколінь жінок, які, опинившись далеко від рідної землі, але не дозволили відстані стати відчуженням. Для них Канада стала новим домом, та Україна залишалася справою життя.

Сьогодні Ліга Українок Канади (ЛУ-окК) є добре знаною українською громадською організацією Канади. Її жіноча організаційна традиція бере початок у післявоєнні роки, коли до Канади приїхали тисячі українок, які пережили нацистську та радянську окупації, табори переміщених осіб і втрату Батьківщини. Це було покоління, яке добре знало ціну свободи. Воно розуміло, що боротьба за Україну не закінчується на кордоні чи після вимушеного виїзду. Свобода може продовжуватися на вулицях Торонто й Оттави, в канадському парламенті, у школах, церквах, культурних залах, через петиції, конференції, пресу та щоденну працю громади.

Від жіночої секції до самостійної організації

У жовтні 1949 року провід Організації українських націоналістів (ОУН) на чолі зі Степаном Бандерою опублікував «Звернення воюючої України до всієї української еміграції», закликаючи українців за межами Батьківщини об'єднатися в підтримці визвольної боротьби, гідно представляти український народ та доносити до міжнародної спільноти правду про радянську політику й становище України. Того ж року в Канаді постала громадсько-політична організація Ліга Визволення України, нині відома як Ліга Українців Канади. Історія на-

шого відділу бере початок 27 жовтня 1951 року, коли при Лізі Визволення України було створено жіночу сек-

Визволення України (ОЖ ЛВУ), за-початкувавши окрему й тривалу сторінку організованого українсько-

Основоположниці Іванна Гута, Ірина Кривинюк, Олександра Палієнко, Леоніда Вертипорох, Катря Гарасевич.
2 ряд: Марія Малащук, Софія Білик, Євгенія Ярмолюк.

Куми при посвяченні прапора держать крижму.

цію. 24 грудня 1955 року секція переросла в окрему організацію, ставши Об'єднанням Жінок Ліги

го жіночого руху в Торонто. Для жінок торонтського відділу це означало не лише організаційні

збори чи культурні заходи. Їхня робота від самого початку була спрямована на те, щоб Україна не зникла з міжнародного порядку денного. Їхнім гаслом стали слова: «Бог і Україна».

Прапор, посвячений дніпровською водою

Однією з пам'ятних подій в історії організації стало посвячення організаційного прапора Головної Управи Об'єднання Жінок Ліги Визволення України. 7 листопада 1976 року в приміщенні Українського Культурного Центру на вулиці Крісті в Торонто відбулося урочисте посвячення прапора дніпровською водою.

Понад 100 кумів тримала крижму: синьо-жовту стрічку, що символізувала державність нашого народу. Для покоління, яке жило в час, коли Україна залишалася під радянською владою, цей прапор був не просто організаційною відзнакою. Він нагадував про обов'язок перед Батьківщиною, яка тоді не мала власного незалежного голосу на міжнародній арені.

Цей символ супроводжував жінок у їхній багаторічній праці — від культурних програм до міжнародних конференцій, від маніфестацій до кампаній на захист політичних в'язнів.

«Голос поневоленої українки»

У 1960–1980-х роках робота торонтського відділу дедалі більше виходила за межі української громади.

1966 року членкині взяли участь у маніфестації в Оттаві проти переслідування українських поетів і

Участь в конференції ООН в Мексико з нагоди міжнародного року жінки у 1975 р.

Участь в мовчазній демонстрації під советським посольством в Оттаві у 1975 р.

Оля Заверуха представила виставку дитячих малюнків «Дитина в поневоленій Україні».

письменників, зокрема Івана Дзюби та Івана Світличного. Наступного року під час міжнародної виставки EXPO 67 в Монреалі та Всеканадської виставки в Торонто поширювали матеріали про українських жінок і боротьбу України за свободу. 1968 року українські жінки взяли участь у зустрічі в Клівленді, де обговорювали становище жінок-політичних в'язнів в Україні. Зібрані підписи було передано до ООН, канадського посла Джорджа Ігнат'єва та міжнародної правозахисної організації Amnesty International.

У 1970 році в Торонто організували показ вишиваного одягу «Весна в Україні», запросивши, зокрема, представниць жіночого відділу Прогресивно-консервативної партії Канади. Культура тут була не лише мистецтвом вона ставала способом розповіді Канаді про Україну.

А 1971 рік приніс одну з найнапруженіших сторінок. 25 жовтня членкині долучилися до великої демонстрації під час приїзду до Канади голови радянського уряду

Відділ ОЖ ЛВУ-Торонто демонструє під советською амбасадоб в Оттаві, 1974 р.

Олексія Косигіна. Акція завершилася сутичками, арештами демонстрантів і судовим процесом.

Жінки також представляли українську справу на міжнародних форумах, Ірина Бехлібник поїхала на антикомуністичну міжнародну конференцію у Мексиці, Оля Заверуха на аналогічну конференції у Вашингтоні (1974), а Марійка Шкамбара представила відділ в Тайвані (1980).

Валентин Мороз, політичні в'язні та міжнародна солідарність

У 1974 році канадські українці організовували голодівки на підтримку Валентина Мороза. Жінки Ліги долучилися до цієї кампанії та направили телеграми прем'єр-міністрів Канади П'єрові Елліотту Трюдо і Генеральному секретареві ООН Курту Вальдгайму.

1975 рік ООН проголосила Міжнародним роком жінки. Для СКВУ, СФУЖО, та українських жіночих організацій це стало можливістю ще голосніше говорити про жінок-політичних в'язнів в Україні. Вислано картки до жінок-політв'язнів. Участь в травневій демонстрації до Дня матері під советським посольством в Оттаві в солідарність з жінками-в'язнями.

1977 року під час конгресу СФУЖО у Торонто ОЖ ЛВУ відповідала за організацію маніфестації біля мерії. Жінки в робах символічно представляли жінок-політичних

Маніфестація на конгресі СФУЖО біля мерії Торонто на захист жінок політв'язнів в 1977 р.

в'язнів. Ці акції вимагали часу, витримки та особистої відваги. Але їхнє значення було ширшим за кожен окрему демонстрацію: вони допомагали формувати в Канаді розуміння того, що за залізною заві-

створення поштівки. Того ж року на міжнародній жіночій конференції в Кенії Оля Заверуха представила виставку «Дитина в поневоленій Україні», а також експозицію про дітей українських політичних в'язнів.

Протести, викликані вбивством Володимира Івасюка в 1983 р.

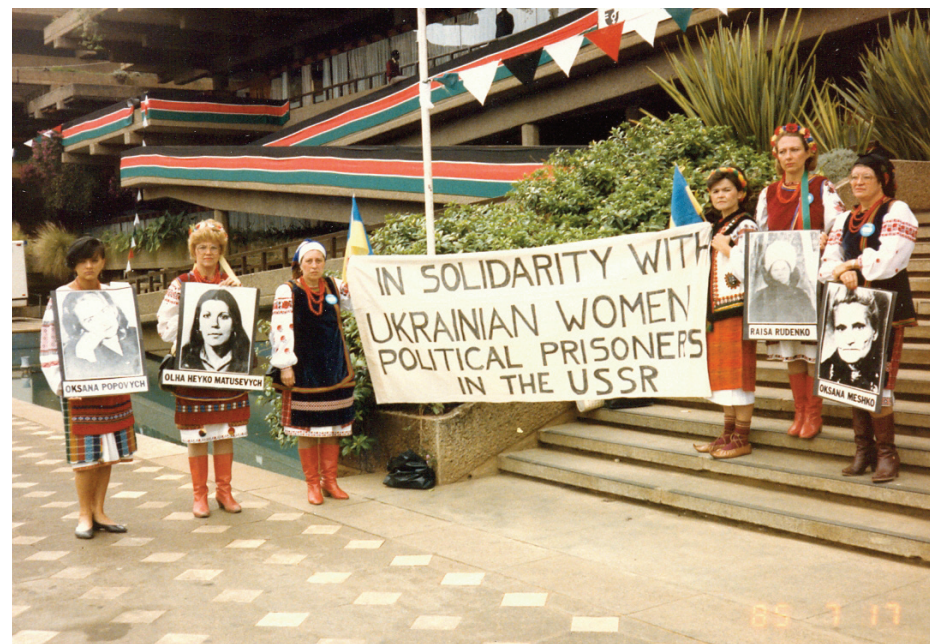
сою існують люди, які продовжують боротися за свободу слова, культури та людської гідності.

Захист дітей і родин політичних в'язнів

У 1979 році, проголошеному ООН Роком дитини, Ліра організувала конкурс дитячих малюнків. Найкращі роботи було використано для

1980 року на конференції Національної жіночої ради в Бемф, Альберта, було представлено резолюцію на захист дітей українських політичних в'язнів. Резолюцію прийняли.

У Копенгагені під час Всесвітньої жіночої конференції «Декади жінки» українська делегація провела дводенну голодівку на захист жінок-політичних в'язнів.

Міжнародна конференція ООН — Декада жінки, Найробі, Кенія. Демонстрація перед приміщенням офіційної конференції в обороні жінок політичних в'язнів 1985 р.

Того року, на День Матері було пікетування біля советського посольства в Оттаві в захист жінок політв'язнів, а у Торонто біля міської ратуші збирали підписи на захист Оксани Мешко. Так крок за кроком українські канадські жінки перетворювали свою громадську працю на міжнародну мережу солідарності.

Чорнобиль, Івасюк і правда про радянську Україну

1983 року членкині долучилися до протестів після загибелі Володимира Івасюка та проти переслідування українських композиторів і співаків.

1985 року в Найробі, Кенія, під час міжнародної конференції ООН «Декада жінки» українські жінки провели демонстрацію на захист політичних в'язнів.

А після Чорнобильської катастрофи 1986 року ОЖ ЛВУ взяла участь у двох маніфестаціях в Оттаві, виступаючи проти радянської дезінформації щодо катастрофи та проти розвитку ядерної енергетики в умовах, які викликали серйозні занепокоєння.

1987 року відбулися протести під час концерту ансамблю пісні й танцю Червоної армії. На інформаційних матеріалах нагадували про радянські військові акції та окупації країн Центральної та Східної Європи. Ця діяльність була частиною ширшої роботи Ліги, яку сьогодні сама організація описує як поєднання публічних акцій, демонстрацій, конференцій, лекцій, петицій та інформаційних кампаній.

Прапор України над Торонто

23 січня 1988 року членкині ОЖ ЛВУ долучилися до ЛВУ та членів СУМ у піднятті українського прапора біля Парламенту Онтаріо (Queen's Park) в Торонто. Сьогодні важко уявити, наскільки промовистим був цей символ у той час. Прапор, який через кілька років стане прапором незалежної держави, тоді був для багатьох символом майбутнього.

А вже після проголошення незалежності України змінився і характер діяльності організації. Те, що десятиліттями було мрією, стало реальністю — і перед українськими жінками Канади постали нові завдання.

У 1993 році організацію було перейменовано на Лігу Українок Канади. Але зміна назви не означала завершення історії. Навпаки — починалася нова її сторінка. Бо жінки, які роками говорили про Україну тоді, коли світ часто не хотів її чути, тепер мали можливість допомагати вже незалежній державі будувати своє майбутнє. І саме з цього починається друга частина історії — історія переходу від боротьби за право України бути почутою до щоденної праці задля її розвитку, пам'яті, культури та перемоги.

Наталка Попович

Друга частина
у наступному номері

УКРАЇНСЬКІ ПІЛОТИ НЕВДОВЗІ МОЖУТЬ РОЗПОЧАТИ ПІДГОТОВКУ НА ФРАНЦУЗЬКИХ ВИНИЩУВАЧАХ RAFALE

Фото: Kyiv Independent

Винищувачі Rafale.
Фото: Angelos TZORTZINIS / AFP

Фото: dsnews.ua

Українські військові льотчики недовзі можуть розпочати у Франції підготовку до польотів на багатоцільових винищувачах Rafale. Про це 5 жовтня повідомив Президент України Володимир Зеленський після телефонної розмови з Президентом Франції Еммануелем Макроном.

Підготовка пілотів є черговим практичним кроком у реалізації домовленостей між Києвом і Парижем щодо майбутнього постачання Україні французьких винищувачів. Паралельно Франція готує новий пакет військової допомоги для України, який, за словами Зеленського, має бути переданий найближчим

часом. Макрон після розмови із Зеленським підтвердив подальшу підтримку України з боку Франції. «Ми обговорили конкретну підтримку, яку можемо надати, щоб допомогти Україні перехоплювати безпілотники та протидіяти російській агресії», — зазначив французький пре-

зидент у дописі в X. Він наголосив, що Франція продовжуватиме допомагати Україні, незважаючи на російські погрози та ескалацію.

Підготовка до нової зими

Домовленості набувають особливого значення напередодні п'ятої зими повномасштабної війни. Україна готується до можливого подальшого посилення російських ударів по енергетичній системі та іншій критичній інфраструктурі. Саме тому посилення протиповітряної та протиракетної оборони залишається одним із ключових напрямів військової співпраці Києва із західними партнерами.

Окрім винищувачів, Україна та Франція продовжують роботу над виробництвом французького озброєння безпосередньо в Україні. Йдеться, зокрема, про авіаційні бомби AASM Hammer, перехоплювачі Aster 30 для систем протиповітряної оборони SAMP/T та крилаті ракети SCALP. Основи для цієї співпраці були закладені в липні, коли Париж погодився підтримати ліцензійне виробництво відповідного озброєння в Україні.

Окремим напрямом є міжнародний проєкт FREYJA зі створення доступнішої системи протиракетної оборони. Ініціатива, започаткована в Парижі в липні, об'єднала Україну, Данію, Францію, Німеччину, Італію, Нідерланди, Норвегію, Іспанію, Швецію та Велику Британію. Зеленський і Макрон домовилися прискорити роботу над проєктом та детальніше обговорити його під час осо-

бистої зустрічі. Від 100 винищувачів — до першої партії

Підготовка українських пілотів є частиною домовленостей, які формувалися майже рік. У листопаді 2025 року Зеленський і Макрон підписали декларацію про наміри, яка передбачала можливість придбання Україною до 100 винищувачів Rafale.

У липні Київ і Париж погодили окрему дорожню карту щодо першої партії з 16 літаків Rafale, а також невизначеної кількості озброєння. Очікується, що фінансування здійснюватиметься, зокрема, за рахунок передбаченого Європейським Союзом кредиту для підтримки України обсягом €90 млрд та інших джерел.

Франція також зобов'язалася передати Україні ще дві системи SAMP/T до кінця 2026 року. У наступні роки планується постачання ще від чотирьох до восьми модернізованих комплексів SAMP/T NG.

Підготовка льотчиків відбуватиметься за стандартною французькою програмою. Спочатку вони навчатимуться на легких навчально-тренувальних літаках Grob G-120TP, потім перейдуть до вдосконаленої підготовки на Dornier Alpha Jet і лише після цього — до бойових винищувачів.

Таким чином, початок навчання українських пілотів стане одним із перших практичних етапів на шляху до отримання Україною Rafale та розширення її спроможностей із захисту повітряного простору.

Джерело:
The Kyiv Independent

56-ИЙ УКРАЇНСЬКИЙ МУЗИЧНИЙ ФЕСТИВАЛЬ

ІМЕНІ МАРТИ КРАВЦІВ-БАРАБАШ

ТОРОНТО - 2026 - TORONTO

В ПРИМІЩЕННІ УНО
UKRAINIAN NATIONAL FEDERATION
145 EVANS AVENUE (AT ISLINGTON), TORONTO

Для дітей та молоді до 19 років
Виконайте твір українського композитора

П'ЯТНИЦЯ, 27 ЛИСТОПАДА
СУБОТА, 28 ЛИСТОПАДА

КІНЦЕВИЙ КОНЦЕРТ
НЕДІЛЯ, 29 ЛИСТОПАДА
РОЗДАЧА ГРАМОТ ТА СТИПЕНДІЙ

ТЕРМІН РЕЄСТРАЦІЇ
16 ЖОВТНЯ 2026

56th MARTA KRAWCIV-BARABASH
UKRAINIAN MUSIC FESTIVAL

For students 19 years of age and under
Perform a composition by a Ukrainian composer

FRIDAY, NOVEMBER 27
SATURDAY, NOVEMBER 28

FINAL CONCERT
SUNDAY, NOVEMBER 29
CERTIFICATES AND SCHOLARSHIP AWARDS

REGISTRATION DEADLINE
OCTOBER 16, 2026

WWW.UKRAINIANMUSICFESTIVAL.COM

FOLLOW US ON FACEBOOK

FUNDRAISING EVENT ORGANIZED BY
**THE UKRAINIAN CATHOLIC EPARCHY
OF TORONTO AND EASTERN CANADA**

PRESENTING SPONSOR
UCUYK

THURSDAY, OCTOBER 15, 2026

2nd Annual

BISHOP'S BANQUET

“Serving the Lord and His Good Servants of God”

PEARSON CONVENTION CENTER

2638 Steeles Avenue East, Brampton, ON L6S 6J9

Reception at 5:30 pm, Dinner at 7:00 pm

TICKETS:
\$200.00 PER PERSON
FREE PARKING AND CASH BAR AVAILABLE

IN SUPPORT OF THE EPARCHIAL FAMILY AND LIFE OFFICE

FOR TICKETS GO TO WWW.UCET.CA

FOR MORE INFORMATION CALL 647-351-9526 OR EMAIL EPARCHY@UCETEC.ORG

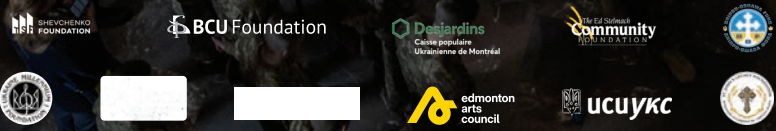
Національний тур
Лауреата канадської премії
JUNO 2026
**УКРАЇНСЬКИЙ
ВОЄННИЙ
РЕКВІЄМ**
Композитор Бенедикт Шіган

**ПОНАД 50
ХОРИСТІВ:**
Чоловічий хор «Аксіос»
«Pro Coro Canada»

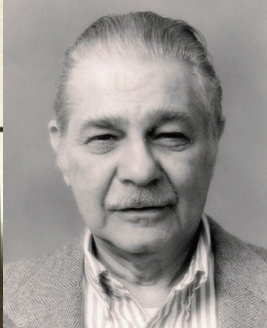
ЗА УЧАСТІ:
Солісти з України
Андріана Чучман — сопрано
Джон Тессіє — тенор
Диригент: Майкл Заутт

6 листопада Едмонтон
7 листопада Саскатун
8 листопада Вінніпег
10 листопада Монреаль
11 листопада Оттава
12 листопада Гамільтон
13 листопада Лондон
14 листопада Кітченер
15 листопада Торонто

 Квитки:
axiosmensensemble.com

GW ISSN 0001 - 0545 B 20004 F
ABN CORRESPONDENCE
Freedom for Nations! Freedom for Individuals!
BULLETIN OF THE ANTIBOLSHEVIK BLOC OF NATIONS

**HERBERT ROMERSTEIN:
UNVEILING THE SECRETS
OF THE EVIL EMPIRE**

**Balmoral Room
Old Mill Toronto** | **October 22, 2026
7:00pm**

Alik Gomelsky, an accomplished independent history researcher, renowned author of historical non-fiction works, is expert on Jewish-Ukrainian relations in the 20th century. He is also the founder and president of the Association of International History and Political Science(AIHPS).

The Russian Ministry of Foreign Affairs added Gomelsky to the list of Canadian citizens under personal sanctions.

JOYS AND CHALLENGES: THE 2026 SYNOD OF THE UKRAINIAN CATHOLIC CHURCH. PART 1

His Grace Bishop David Motiuk, Eparch of Edmonton attended the 2026 Synod of the Ukrainian Greek-Catholic Church(UGCC) in Zarvanytsia, Ukraine in July, 2026. I had the privilege of chatting with Bishop David about his Synod experience, the process of electing a new Metropolitan and his visit to the Home of Hope in Lviv, Ukraine, marking 25 years of this project. In the next three weeks we share Bishop David's impressions and thoughts.

The word "Synod," from the Greek *synodos* means coming together, meeting for collective discernment and decision making within the church. What aspects of "Synod" are unique in our eastern catholic understanding?

In the Roman Catholic Church(RCC) there is a direct connection to the Pope. In the Eastern Catholic Church we also recognize the Holy Father as the successor to St. Peter, but there are intermediary structures, synodality is expressed through the local bishop, then through the Metropolitan and then through the Patriarchal structure. The Ukrainian Greek Catholic Church (UGCC) is a worldwide church that unifies us in our history, in a common people, in liturgy, in spirituality, in theology and canonical law. This is quite different from the RCC, the Protestant and Anglican churches.

When bishops meet, are there security issues? How is your personal security maintained especially when the entire leadership of our church is together during this time of war?

This was the second time the Synod met in Ukraine. It was quite different from last year when we met in Rome with Pope Leo. The year before last when we met in Ukraine, we had a stationed military presence, armed vehicle, fighter jets heard launching. A Kyiv children's hospital was bombed, there were incoming missiles, jets moved around, we heard it all, especially at night.

This year was different, it was calm. Zarvanytsia is a very holy place. In my opinion it is a small target. There are other higher priority targets unfortunately, the aggressor is targeting, but Zarvanytsia is not. So we saw a big deescalation of the military presence for our protection.

We know Russia has targeted churches, temples and synagogues, in my mind, deliberately. As documented by "60 Minutes" a few years ago, hundreds of churches and religious buildings have been targeted. In some towns or villages they were only points targeted. There was nothing else touched so it was a deliberate attempt because the church speaks as a voice throughout the world.

We are mindful that, our entire church

leadership is under the same roof. We come together under the grace of the Holy Spirit and we pray. The Holy Spirit is our protector.

How many bishops attended other than Bishops emeriti?

This was the largest gathering of UGC Bishops historically, fifty of us, all active bishops. Retired Bishops do attend but their presence is not required. That is one of our strengths and one of my personal joys. We come together from a wide variety of backgrounds, representing Australia, Argentina, Brazil, North America, England, France, Germany, Italy, wherever we have a somewhat established church structure. We have a common faith and liturgy, common pastoral concerns, it is wonderful. This was my 24th Synod, it is the fraternity, the time in prayer, at meals, time spent together, that gives me strength.

What is it like being part of the brotherhood of bishops, all different and scholarly?

It is certainly a graced experience being together. Some bishops are retiring, others are in the height of their ministry, and you have young bishops attending a Synod for the first time. I think they quickly realize we all belong to one family and we all move in the same direction. We all love the church and our faithful, we strive to make the best decisions, so the gospel can be implanted in our hearts and thrive. It is amazing for young bishops to see this and be part of something bigger than themselves.

When we go home, we cannot personally talk to other bishops, so it can be challenging. Matters come across our paths daily and all of us struggle, our pastors, our faithful and we try to respond. When fellow bishops have similar experiences, you gather, share and carry that load together. It really is a grace moment.

Our bishops are of one church, however due to geography and backgrounds, everyone has their

own journey. What are some of the issues they face?

Let me explain by example. Bishop Stepan Sus is an Auxiliary Bishop in Kyiv with Patriarch Sviatoslav, but his portfolio is to journey with our faithful where there is no bishop nor eparchy established, as in Spain or Portugal. Our UGCC faithful are not under a Ukrainian Catholic Bishop, they are under the local Roman Catholic Bishop. It has been challenging to organize our faithful and respond to the needs prior to the war but especially during the war, especially as we are talking about tens of thousands of faithful. The difficult challenges are to provide spiritual support, organize many parishes, wherever the faithful are, to find priests to celebrate the Divine Liturgy, to finance church, expenses. Most RC parishes do not charge anything or very little for renting their churches to our faithful. Sometimes the RC churches are empty because parishioners have gone elsewhere or numbers have dwindled.

In Canada we have a beautiful working relationship with our Latin counterparts. Metropolitan Lawrence has until now been an Ex Officio member of the Permanent Council that meets in between the annual meetings of the Canadian Council of Canadian Bishops. I served four years, as president of the western bishops-B.C., Manitoba, Alberta and the North. Metropolitan Maxim Hermaniuk was a huge statement representing our church in the face of the RCC locally. That relationship is not always mirrored elsewhere, so there are great challenges in working toward the appointment of a Ukrainian Catholic Bishop in new areas where we do not have that structure, like in Spain and Portugal.

Currently, the challenge is that in order to have a bishop appointed outside of the jurisdiction of the local eparchy, intervention of Rome and the Pope is required. We continue to impress on the Holy Father there is a great need

to establish structures, parishes, assign priests and a bishop for our faithful. The Pope has chosen to work, as has been done in the past, and for years in Canada and the US, through the local RC bishop.

Blessings and challenges come with that. The danger is if wait too long then there is the risk of repeating the past, especially like in the U.S., in the early part of the 20th century. At that time there was the issue of married priests and this led to misunderstandings with Rome. We could not have married clergy, yet the vast majority of our priests from Ukraine were married. That put a real strangle hold on our church to have priests that could serve our community. This is a challenge for our Synod today. We must continue to be good advocates for our faithful and avoid any historic problems.

There is a centuries old ecclesiastic principal, one I do not uphold, but some believe, Eastern Catholic Churches developed in certain nations, among certain peoples and some still say our [church's] mission is to serve only Ukrainian Catholics. Many non-Ukrainian have found their way to our church, through marriage or they love the Liturgy, there is the freedom to choose. In that old principle, the world is divided into RC territory, such as Canada and Ukrainian Catholics -- Ukraine. We recognize that Ukrainian Catholics live outside Ukraine.

Some years ago the Papal Nuncio for Canada whom I was chatting with expressed that Canada's ecclesiastical jurisdiction is the RCC. I responded that there is a nuance to that, there is enough work for all of us to evangelize. Canada was a huge Christian country founded on Christian values, not so much today. I do not think it is a question that my ministry is restricted to Ukrainian Catholics and that the ministry of the RCC is to reach out to all peoples. This is a remnant, I believe, of a false perception that the Latin Church is the pristine church and the rest of us have a little bit of ministries to perform. That is challenging in places like Portugal and Spain, where the old principal is still held by some, not all and not by the majority. This is the right and the obligation that Christ entrusts to all bishops and of course all the laity, that journey of walking together.

This view is not held nor shared by all RC bishops in Canada This is a privileged country and the opportunity for evangelization is shared by all RC and Eastern Catholic bishops. We understand that and support each other, but that is not the case everywhere in the world.

**Lidia M. Wasylyn
League of Ukrainian Canadian
Women, National Executive**

UKRAINE IN THE INTERNATIONAL SPOTLIGHT: WAR, HISTORY, POLITICS AND PUBLIC DISCOURSE

In the 21st century, Russia’s war against Ukraine in its open format began in 2014, with the occupation of Crimea and the onset of Russia-backed armed conflict in the eastern part of the country.

The full-scale Russian invasion of Ukraine, referred to by Vladimir Putin as a “special military operation,” began on February 24, 2022, and has now entered its fifth bloody year.

During that period of Russia’s open war against Ukraine, and Ukrainians successfully beating back the aggressor to defend their country, the world has finally and for the first time in Ukraine’s modern history recognized the fundamental reality: Ukraine is not Russia. Through immense sacrifice and loss, the Ukrainian people have earned their rightful and long deserved place on the international stage as a full-fledged nation and sovereign state, recognized as such by the international community.

Ukraine as an epicentre of contemporary history and international politics has been strategically envisioned decades ago by the renowned Ukrainian poet Vasyl Symonenko, who was persecuted by the Soviet regime, and Yaroslav Stetsko, who headed the Ukrainian government proclaimed in 1941, although it was short-lived and suppressed by Nazi Germany. Both articulated, in different periods, ideas about Ukraine’s struggle for independence and its significance to world affairs:

“Ukraine – thou art a prayer of mine,
Thou art my desperation everlasting...
A battle fiercely rages the world over
For thy life and thy right to be.”
(V. Symonenko, *The Shore of Expectations*, 1962)

“Ukraine in its struggle with the Moscow-communist oppressors is no longer forlorn. A worldwide front of anti-Moscow and anti-communist forces is taking shape and making its way across all nations.”
(Y. Stetsko, *Kyiv’s Ideals – In a Prevailing Advance*, 1967)

“Ukraine – A Cornerstone of World Politics.”
(Y. Stetsko, *A Somewhat Forgotten Superpower*, 1972)

The full-scale invasion has also generated unprecedented global interest in Ukraine. This renewed attention is

reflected in a growing body of publications, including books, monographs, journals, news magazines and other media devoted to Ukrainian history, politics, the armed forces, culture, literature, music, opera, visual and performing arts, film, sport, science and technology, archaeology, social studies, education, architecture, nature and cuisine – Ukraine’s civilizational environment.

All of this, in turn, has contributed to a broader understanding of Ukraine and its historical and contemporary development, while also shaping public opinion about this nation, as well as its historically perennial adversary.

Supporting Data: 2014–2022–2026

Since the Revolution of Dignity in 2014, and particularly following Russia’s full-scale invasion in 2022, international interest in Ukraine has “reawakened” and expanded substantially. This is reflected in a growing body of books, academic research, journalism, documentary films and other media examining Ukraine’s history, politics, culture and contemporary experience of war.

Published Books: More Than 200

More than 200 books have been identified, including more than 100 focused on Russia’s war against Ukraine and approximately 100 addressing Ukrainian history, politics, and cultural and civilizational development.

Ukraine has also established a translation-support program through the Ukrainian Book Institute to facilitate the translation of Ukrainian books into foreign languages and their distribution internationally. A significant share of this international publishing is in English, the principal lingua franca of global academic, political and media discourse. Many works originally published in Ukrainian and other languages have subsequently been translated into English.

Journals and News Magazines

Major international publications that have devoted substantial coverage to Ukraine include *The Economist*, *Foreign Affairs*, *The Guardian Weekly*, *New Eastern Europe*, *Newsweek*, *The New Yorker*, *The New York Times Magazine*, *Opera*, *Opera News* and *Time*.

Together with other publications, these outlets have produced more than 100 issues, special reports and major features addressing Russia’s war against

Ukraine and related historical, political and cultural subjects.

One notable example is Constant Méheut’s December 5, 2024, New York Times feature, “Jolted by War, Ukrainians Are Reclaiming Their Literary Heritage: ‘Executed Renaissance.’” The article examined the generation of Ukrainian writers, poets, artists and other cultural figures whose lives and work were devastated by Soviet repression in the 1930s. Its publication reflects not only renewed international attention to Ukraine’s cultural history, but the first example of a major world publication accurately addressing a century-old crime committed by a Stalinist Soviet Russia. As Putin’s genocidal Russia once again aims at “erasing” Ukraine, the past tragedy of the *Executed Renaissance* finds a poignant resonance today. and the continuing importance of preserving that heritage.

Documentary Films and News Reports

Major international broadcasters and media organizations, including the BBC, CBC, CBS, CNN, CTV, PBS and TVO, have produced documentaries, investigative reports and other programming on Ukraine.

Notable examples include *Donetsk Airport*, *20 Days in Mariupol*, *Ukraine: Growing Up Under Fire*, *Number 17: My House of Horror (Vuhledar)*, *Bucha*, *Beethoven’s 9: Ode to Humanity*, *Putin’s End Game: The Stakes Beyond Ukraine by the Atlantic Council*, and *2000 Meters to Andriivka*.

This expanding body of work has been produced by historians, political scientists, journalists, diplomats, writers, artists, filmmakers, eyewitnesses and survivors and disseminated through established publishing houses, academic institutions and major international media organizations.

Ukraine’s Growing International Profile

Ukraine prevailed over Russia in the realm of world public opinion, which resulted in tangible political, military and humanitarian support. The volume and breadth of this material document a significant expansion of international research and public discussion about Ukraine. It has contributed to greater awareness of the country’s history, culture, national identity and political development, while documenting the human and geopolitical consequences of Russia’s war.

Ukraine’s sustained resistance has also generated substantial political, military and humanitarian support from democratic partners. At the same time, Russia’s use of what are commonly described as “active measures” — including sabotage, assassinations, cyberattacks, political interference, and misinformation and disinformation campaigns — has raised broader concerns about the security of democratic states and the international system.

The war has further challenged Moscow’s longstanding portrayal of Russians and Ukrainians as a “single people” or “brotherly nations.” Ukraine’s distinct national identity, sovereignty and political trajectory have become increasingly prominent in international discourse.

Former Ukrainian President Leonid Kuchma articulated this distinction in his 2003 book *Ukraine Is Not Russia*, republished in 2023. Decades earlier, Yaroslav Stetsko described Ukraine as a “cornerstone of world politics.” President Volodymyr Zelensky expressed the urgency of Ukraine’s position in his February 2022 statement: “The fight is here. I need ammunition – not a ride.”

The full bibliography will be made available through a digital resource for convenient access and continued reference at www.ucrainica.ca. *Homin Ukrainy* will offer a curated selection of recommended further reading.

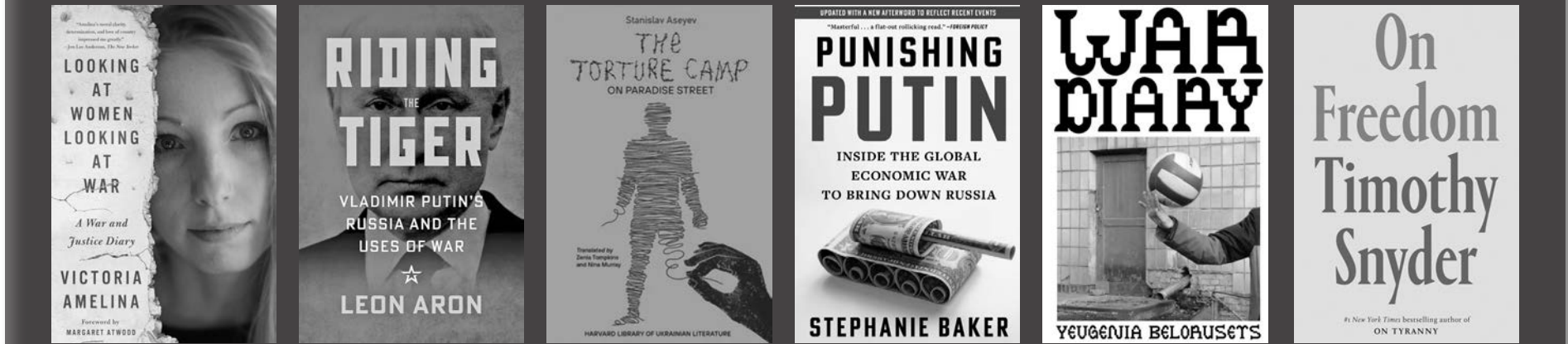
ACKNOWLEDGEMENTS

Deserved thanks are due to my wife, Anna Bolubash, for her meticulous assistance in researching and acquiring the materials included in this bibliography; Myhajlo Hucman for patiently assembling the bibliography from index cards in preparation for publication; Orest Steciw and Borys Mykhailets for their proactive support of this “Project Facts” megaproject; the UCRAINICA Research Institute and the League of Ukrainian Canadians for initiating and directing this ongoing unique undertaking; and Buduchnist Credit Union and the BCU Foundation for their generous financial support.

May this project contribute to a deeper understanding of Ukraine and strengthen our collective commitment to defending its freedom, independence and sovereignty.

Oleh Romanyschyn, Ph.D.
Director of Research and Publishing
UCRAINICA Research Institute

SELECTED FURTHER READING

ВОЛОДИМИР БЕДНАРСЬКИЙ: МИСТЕЦТВО, ЩО ЗБЕРІГАЛО ПАМ'ЯТЬ

Володимир Беднарський

30 років тому відійшов у вічність Володимир Беднарський – скульптор, графік, живописець та мистецький оформлювач, чия творчість стала частиною українського культурного життя Канади. Його роботи нагадують про історію, людей і події, які українська громада прагнула зберегти для наступних поколінь.

Володимир Беднарський народився 1 січня 1927 року в селі Бишки на Бережанщині, нині Тернопільської області. Він був наймолодшим із трьох синів у родині Методія та Павлини Беднарських. Батько, учитель народних шкіл, загинув 1941 року в тернопільській тюрмі, розстріляний радянською владою. Образ батька згодом стане однією з тем творчості Володимира Беднарського — він створить лінорит «Портрет мого батька Методія, розстріляного 1941 в тернопільській тюрмі».

Середню освіту Беднарський здобував у Бережанах і Празі. У 1944–1945 роках служив в Українській національній армії. Після Другої світової війни, як і багато українців його покоління, опинився в таборах для переміщених осіб у Німеччині — в Аугсбурзі, Фюссені, Міттенвальді та Мюнхені. Саме цей період став важливим етапом його формування як особистості та митця.

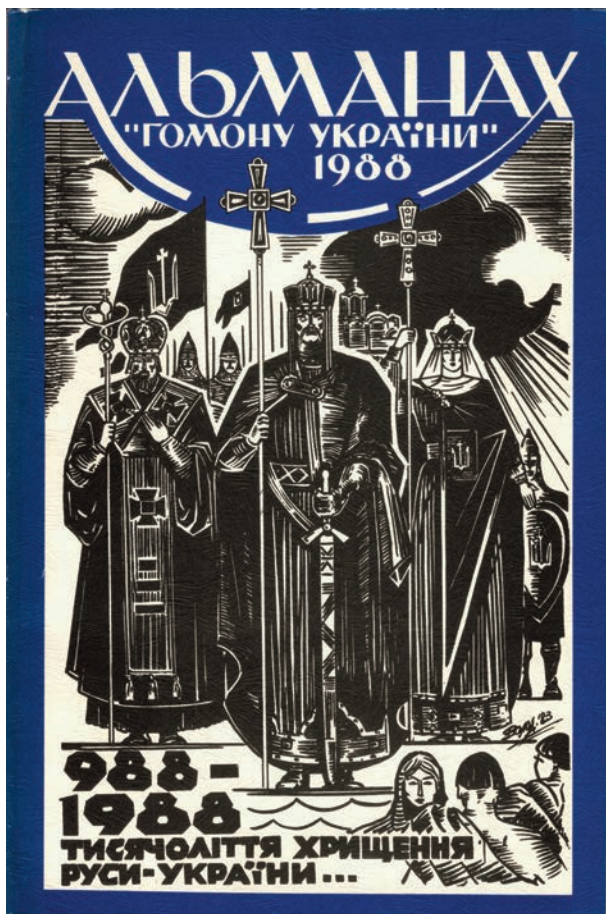
Після еміграції до Канади Беднарський продовжив освіту в Монреалі, де студював прикладне мистецтво та рекламу в Університеті імені сера Джорджа Вільямса. Професійне життя поєднав із творчістю: працював у фірмах та рекламних агенціях Монреалю й Торонто, зокрема над оформленням монреальської щоденної газети The Gazette. За свою професійну діяльність 1957 року отримав премію монреальської преси «Найкращий колір».

Його талант проявлявся далеко за межами одного мистецького жанру. Беднарський працював у скульптурі, графіці та живописі, створював есклібриси, листівки й медальйони, оформлював книжки та журнали, працював над театральними виставами й декораціями, проектував пам'ятники та меморіальні дошки. Його мистецтво було тісно пов'язане з українським культурним середовищем Канади.

Однією з найвідоміших його робіт став пам'ятник Слави УПА, встановлений 1988 року на Українському цвинтарі святого Володимира в Оквіллі, Онтаріо. Серед інших його творів — бронзові меморіальні дошки до 100-річчя українських поселень у Канаді та до 1000-ліття християнства в

Пам'ятник Слави УПА на Українському цвинтарі святого Володимира в Оквіллі, Онтаріо. Автор — Володимир Беднарський.

Робота Володимира Беднарського, присвячена 1000-літтю християнства в Україні.

Україні, серія ліноритів до опери «Купало» Анатолія Вахнянина, ікона «Богоматір» (1992), «Молитва за Україну» та «Чорнобиль». Особливе місце у спадщині Беднарського посідає його співпраця з «Гомоном України». Мистець оформлював обкладинки річних альманахів нашого видання, а також створив фірмову різдвяну листівку «Гомону України» 1990 року. І саме цю різдвяну роботу, через 36 років після її створення, ми плануємо подарувати нашим читачам цього року.

Історична пам'ять посідала особливе місце у творчості Беднарського. Його роботи звертали увагу на українських визвольних змагаль, трагічних сторінок історії та життя українців у Канаді. Водночас він працював і як оформлювач книжок, допомагаючи формувати візуальний образ українських видань діаспори. Зокрема, Беднарський був мистецьким оформлювачем першого тому історично-мемуарного збірника «Бережанська земля», виданого 1970 року, а згодом увійшов до редакційної колегії другого тому, опублікованого 1998 року.

Важливою сторінкою його професійної діяльності стала робота над великими українськими культурними проєктами. Беднарський був мистецьким директором та оформлювачем української виставки на «Експо'67» у Монреалі, працював над виставкою до 100-ліття Манітоби та проєктом «Майбутнє українців Квебеку». 1974 року він був мистецьким керівником кампанії за свободу Валентина Мороза. Його персональні виставки відбувалися в Монреалі, Чикаго, Едмонтоні, Торонто та Гамільтоні.

Та його спадщина це не лише перелік виставок і творів. Беднарський належав до покоління українців, яке після війни опинилося далеко від батьківщини, але не дозволило розірвати зв'язок із нею. Через мистецтво він працював із пам'яттю — особистою, родинною та національною.

1993 року, після десятиліття життя в еміграції, Беднарський відвідав Бережани. До місцевих музеїв він передав книги, картини та художні листівки. Це повернення до рідного краю стало одним із пізніх зв'язків митця із землею, з якої почався його життєвий шлях.

Володимир Беднарський помер 30 вересня 1996 року. Цього року минає 30 років від дня його смерті.

Минуло три десятиліття, але створене ним продовжує жити в українському культурному просторі Канади. У бронзі пам'ятників, у книжкових сторінках, графічних роботах, листівках і меморіальних дошках збереглися його погляд на українську історію та його прагнення залишити після себе щось більше, ніж просто мистецький твір. Його спадщина нагадує: мистецтво діаспори було не лише способом творити. Воно було способом пам'ятати, розповідати й передавати далі.

Надя Герелюк

Обкладинки альманахів «Гомону України», оформлені Володимиром Беднарським.

ПО КАВУ НА СТРАДУНІ: ВІЙСЬКОВА АВАНТЮРА, ЯКА ЗЛАМАЛА ЮГОСЛАВІЮ

Облога Дубровника стала однією з найтрагічніших сторінок хорватської Війни за незалежність. Військова операція, яка мала завершитися швидкою перемогою югославської армії, перетворилася на тривалу облогу, спричинила міжнародний осуд і стала одним із символів краху югославської держави.

Дубровник під обстрілом. 1991 рік.

Дубровник — одне з найкрасивіших міст Адріатичного узбережжя, справжня перлина хорватської Далмації, відома своїми середньовічними мурами, старовинними храмами та неповторною архітектурою. Його історичний центр, який перебував під захистом ЮНЕСКО, упродовж століть був символом європейської культурної спадщини. Проте восени 1991 року це місто, яке ще з 1972-го мало демілітаризований статус, опинилося в епіцентрі кривавої війни.

Облога Дубровника стала однією з ключових подій хорватської Війни за незалежність і водночас продемонструвала справжні масштаби кризи, що охопила другу Югославію. Військове керівництво в Белграді прагнуло встановити контроль над містом і прилеглими територіями, розраховуючи таким чином відрізати від решти Хорватії всю Південну Далмацію. Те, що планувалося як швидка військова операція, згодом перетворилося на стратегічну та політичну авантюру з далекосяжними наслідками.

Амбіції Белграда і чорногорський чинник

Восени 1991 року Югославія стрімко розпадалася. Після проголошення незалежності Хорватією та Словенією Белград намагався зберегти контроль над територіями колишньої федерації, спираючись на югославську народну армію, яка фактично дедалі більше діяла в інтересах сербського політичного керівництва.

У випадку з Дубровником до військової операції залучили не лише регулярні підрозділи армії, а й резервістів та добровольців із Чорногорії. На той час чорногорське керівництво перебувало в тісному політичному союзі з Белградом, значною мірою завдяки підтримці тодішнього президента Сербії Слободана Милошевича.

У Подгориці, де уряд очолював Мило Джуканович, активно поширювалися територіальні претензії та заяви про нібито несправедливі кордони, які, за словами чорногорських

політиків, були результатом «помилки комуністичних картографів». Ця риторика створювала сприятливе підґрунтя для військової кампанії проти сусідньої Хорватії.

За однією з поширених версій, сербське керівництво могло навіть пообіцяти Чорногорії приєднання Дубровника до її території. Однак історичних підстав для таких претензій практично не існувало. Місто ніколи не було частиною Чорногорії, хоча за часів першої Югославії певний період адміністративно належало до Зетської бановини. Її межі, однак, не відповідали історичним кордонам.

Імовірно приєднання Дубровника

до Чорногорії мало стати своєрідною політичною винагородою за участь у війні. Територіальні обіцянки, таким чином, могли слугувати додатковим стимулом для мобілізації чорногорських резервістів і добровольців.

Водночас відкриту агресію намагалися представити як оборонну операцію. Населенню розповідали про нібито підготовку хорватського нападу на Чорногорію, плани захоплення Которської затоки, присутність у Дубровнику усташів та іноземних найманців. Ці твердження мали виправдати військове вторгнення та сформувати в суспільстві відчуття загрози.

Насправді сили сторін були вкрай нерівними. Дубровник захищали лише кількост місцевих мешканців, багато з яких мали на озброєнні звичайні мисливські рушніці. Натомість югославське командування зосередило поблизу міста щонайменше сім тисяч військовослужбовців, забезпечених артилерією, бронетехнікою та підтримкою флоту.

У Белграді та Подгориці були переконані, що така перевага гарантує швидку перемогу. Військові та політичні керівники навіть жартували про майбутнє святкування перемоги за чашкою кави на Страдуні — центральній вулиці старого Дубровника. Вони сподівалися випити її вже ввечері 1 жовтня 1991 року, коли розпочалася операція, або принаймні за кілька наступних днів.

Однак реальність виявилася зовсім іншою.

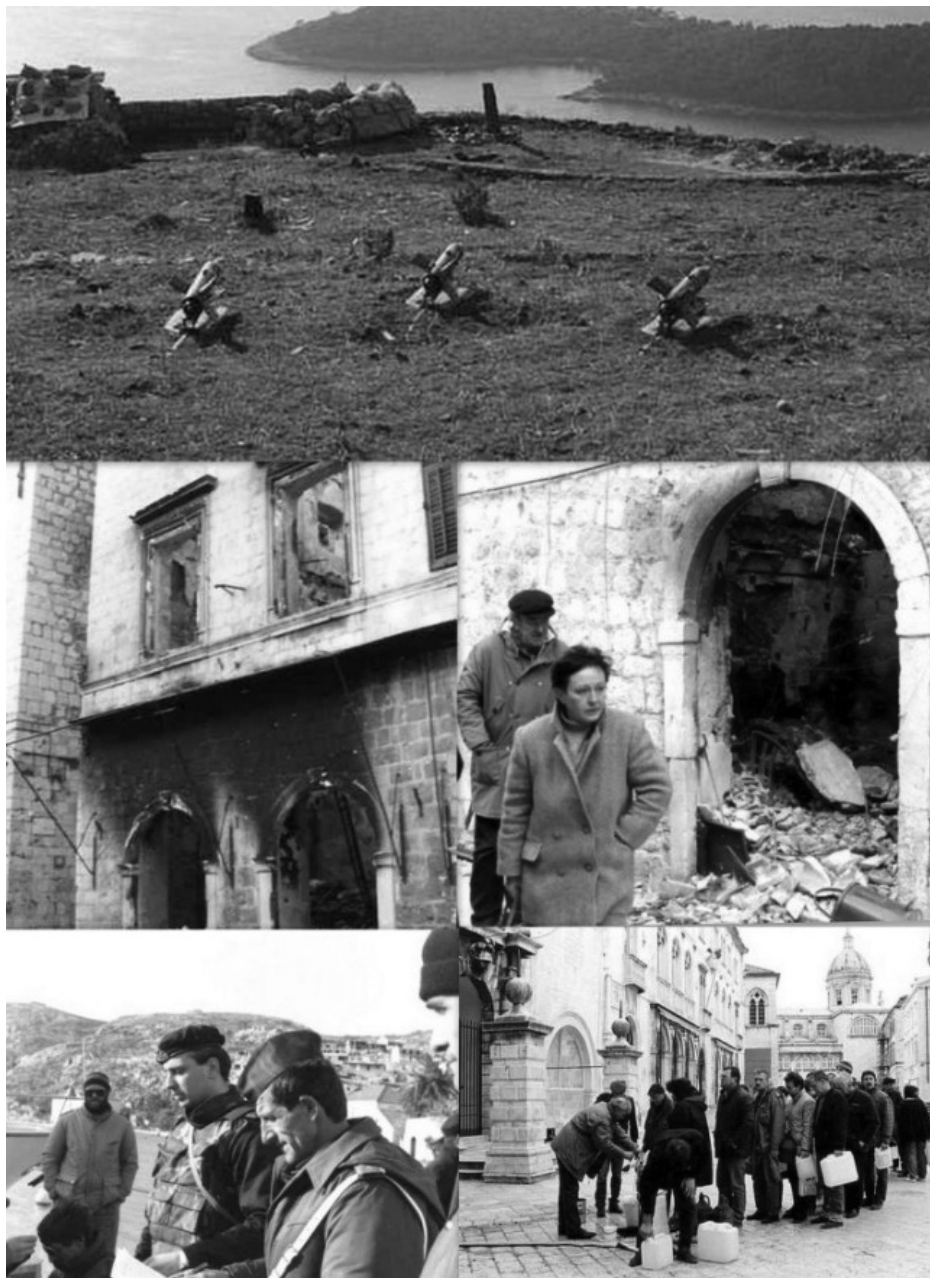
Опір, якого не очікували

1 жовтня 1991 року югославська армія розпочала наступ на Дубровник. Попри значну чисельну та технічну перевагу, нападники зіткнулися з несподівано запеклим опором. Місцеві оборонці, не маючи належного озброєння та військового вишколу, використовували кожну можливість, щоб затримати просування противника.

Захоплення аеродрому тривало близько тижня, а містечко Цавтат, розташоване неподалік Дубровника, вдалося окупувати лише приблизно через два тижні після початку наступу.

Саме в Цавтаті окупаційна адміністрація спробувала реалізувати заздалегідь підготовлений політичний сценарій — проголосити так звану Дубровницьку республіку. Подібні утворення вже виникали на інших окупованих хорватських територіях, де їх використовували для створення видимості місцевої підтримки сербських військових операцій.

Однак цього разу організатори зіткнулися з очевидною проблемою:

➤ По каву...стор. 14

ПО КАВУ НА СТРАДУНІ: ВІЙСЬКОВА АВАНТЮРА, ЯКА ЗЛАМАЛА ЮГОСЛАВІЮ

➡ Закінчення з стор. 13

на захопленій території не було достатньої кількості етнічних сербів чи чорногорців, а місцеве населення не виявляло бажання брати участь у цьому політичному спектаклі. Відтак створити навіть видимість масової народної підтримки не вдалося.

Провал початкового наступу засвідчив, що військове керівництво недооцінило рішучість оборонців і переоцінило власні можливості. Замість швидкого захоплення міста довелося переходити до тривалої блокади.

Югославські війська поступово оточили Дубровник, перекрили основні шляхи сполучення, відрізали його від електропостачання та обмежили постачання продовольства і питної води. Місто опинилося в надзвичайно складних гуманітарних умовах. Водночас артилерійські обстріли з навколишніх висот і морські атаки не припинялися.

Для мирного населення почалися місяці страху, нестачі найнеобхіднішого та постійної загрози обстрілів. Люди були змушені шукати укриття в підвалах і пристосовуватися до життя в умовах облоги.

Бомбардування перлини Адріатики

Обстріли Дубровника викликали дедалі більший міжнародний резонанс. Ішлося не лише про напад на місто, яке не становило серйозної військової загрози для югославської армії, а й про руйнування унікальної культурної спадщини, визнаної надбанням усього людства.

Старе місто з його історичними храмами, монастирями, палацами та середньовічними укріпленнями опинилося під вогнем артилерії. Зображення пошкоджених будівель, зруйнованих дахів і палаючих кварталів облетіли світові засоби масової інформації.

Для керівництва Слободана Милошевича це стало серйозним інформаційним і дипломатичним ударом. Намагання представити військову кампанію як оборонну операцію дедалі більше суперечило очевидним фактам. Обстріли цивільної інфраструктури та історичного центру викликали обурення міжнародної громадськості.

Проте міжнародна реакція спочатку була обережною. На початку листопада 1991 року Європейське економічне співтовариство, яке передувало створенню сучасного Європейського Союзу, ухвалило рішення про запровадження санкцій проти учасників конфлікту. На початковому етапі обмеження стосувалися всіх сторін, без чіткого розмежування між агресором і жертвою.

Лише через місяць, після того як чотири республіки погодилися на запропонований європейцями план мирного врегулювання, санкції щодо

Вогонь знищує човни в гавані Дубровника.
Фото: dubrovniknet.hr

них було скасовано. Однак дипломатичні рішення не змогли негайно зупинити бойові дії.

Навпаки, 6 грудня 1991 року, лише через кілька днів після відповідних дипломатичних кроків, югославська армія та її союзники здійснили найінтенсивніше бомбардування Дубровника за весь період облоги. Артилерійський обстріл тривав понад десять годин. Загинули 14 людей, численні історичні споруди зазнали пошкоджень.

Цей напад став одним із найтрагічніших епізодів облоги. Водночас він продемонстрував, що військові амбіції нападників не відповідають реальній ситуації на полі бою. Захопити Дубровник їм так і не вдалося, а спроби залякати населення та зламати опір лише посилювали міжнародний осуд.

Незалежність Хорватії та міжнародне визнання

На тлі подій у Дубровнику міжнародна підтримка незалежності Хорватії поступово зростала. У грудні 1991 року Ісландія першою визнала незалежність Хорватії, а за кілька днів до неї приєдналася Німеччина. У січні 1992 року Хорватію визнали країни Європейського економічного співтовариства, а згодом і багато інших держав.

Це стало важливим дипломатич-

ним досягненням хорватського керівництва та посилало міжнародно-правові позиції нової держави. Югославський флот, який брав участь у блокаді Дубровника, був змушений відступити на військово-морські бази в Чорногорії. Інтенсивні обстріли міста припинилися.

Тим часом у самій Чорногорії дедалі помітнішими ставали антивоєнні настрої. У Подгориці та інших містах відбувалися демонстрації, учасники яких вимагали припинити військову кампанію та повернути додому чорногорських військовослужбовців.

Війна, яка спочатку подавалася як захист національних інтересів, поступово втрачала підтримку частини суспільства. Особливо гостро сприймалися повідомлення про загибель людей, руйнування культурних пам'яток і участь чорногорських резервістів у нападі на сусідню країну.

Однак навіть припинення масштабних обстрілів не означало завершення трагедії для Дубровника. Блокада міста тривала ще близько пів року. Лише 25 травня 1992 року, під потужним міжнародним тиском, її було офіційно знято.

На той час Хорватія вже стала членом Організації Об'єднаних Націй. 22 травня 1992 року її прийняли до ООН у міжнародно визнаних кордонах. Це було важливим підтвердженням міжнародного статусу мо-

лодої держави та її територіальної цілісності.

Лекції Дубровника: від Балкан до України

Облога Дубровника стала не лише однією з найтрагічніших сторінок хорватської Війни за незалежність, а й прикладом того, як політичні амбіції, націоналістична пропаганда та територіальні претензії можуть призвести до катастрофічних наслідків. Події початку 1990-х років мають особливе значення і для розуміння сучасної російсько-української війни. В обох випадках простежуються спроби силою впливати на долю сусідньої держави, заперечувати її право на самостійність і змінювати міжнародно визнані кордони.

Белград намагався виправдати напад на Хорватію заявами про нібито загрози сербським інтересам і безпеці. Подібну риторику використовує й російське керівництво, обґрунтовуючи вторгнення в Україну безпідставними звинуваченнями та запереченням окремішності української нації. В обох випадках пропаганда стала інструментом виправдання агресії, а військова сила — засобом реалізації територіальних амбіцій.

Особливо промовистою є доля цивільного населення та культурної спадщини. Дубровник, відомий у всьому світі своїми історичними пам'ятками, зазнав руйнівних артилерійських обстрілів. Українські міста й села також потерпають від російських ракетних ударів, артилерії та бойових дій. Водночас досвід Дубровника засвідчив, що навіть значна військова перевага не гарантує перемоги, якщо народ сповнений рішучості захищати свою свободу та незалежність.

Історія Дубровника нагадує також, що міжнародне засудження агресії не завжди здатне негайно зупинити війну. Попри дипломатичний тиск, блокада міста тривала місяцями. Український досвід так само демонструє важливість не лише міжнародної солідарності, а й конкретної військової, гуманітарної та економічної допомоги, а також притягнення до відповідальності за порушення міжнародного права.

Дубровник вистояв і зберіг свою належність до Хорватії, а його історичний центр згодом було відновлено. Україна сьогодні також бореться за територіальну цілісність, державність і право самостійно визначати власне майбутнє. Історія хорватського міста залишається нагадуванням про те, що жодна держава не повинна втрачати свободу через амбіції сильнішого сусіда. Кава на Страдуні, якою так хизувалися організатори наступу, так і залишилася нездійсненою мрією. Натомість Дубровник став символом стійкості, а його доля — застереженням про ціну агресії та спроб змінити кордони силою.

Михайло Гуцман

Фундація Будучність

Фундація Будучність - зростає, розвивається і діє згідно сучасних потреб нашої громади, але має впевнену візію на майбутнє.

Кожна пожертва, спрямована на підтримку громадських, культурних, історичних та освітніх зусиль в Канаді, є важливим знаком довіри і підтримки діяльності нашої Фундації.

2282 Bloor Street West, Toronto, Ontario M6S 1N9 Phone: (416) 763-3388 Fax: (416) 763-4512 Website: bcufoundation.com

МИ ПІДТРИМУЄМО

Історичні проекти та культурні заходи

Медичні та гуманітарні проекти

Важливі видання

Документальні фільми

Концерти та музичні записи

Молодь та спорт

Освітні, наукові, дослідницькі публікації та виставки

Громадські заходи, конференції, семінари

Проекти, направлені на зміцнення добробуту українців

Будьмо в КОНТАКТ-і

ONTARIO: Thursday at 10:00 PM
Sunday at 3:00 PM
Tuesday at 8:00 AM

ALBERTA: Sunday at 10:00 AM

British Columbia: Sun 11:00 AM

Next GEN!

ON: Thu at 11:00 PM, Sat at 9:30 PM, Sun 4:00 PM
AB: Thu at 1:30PM, Sat. 1:30 PM BC: Sat at 11:00 AM

ALBERTA KONTAKT: AB: SUN 3:00 PM, Mon 8:00, Tue 3:00 PM
ON: TUES 7:00 AM BC: SAT 15:00

STUDIO@KONTAKT.CA

OMNI 1 - ON
субота - 8 PM
вівторок - 11 PM*
субота - 7 AM*

OMNI - AB
неділя - 8 AM

OMNI - BC
неділя - 8 AM

*Повторення

Дивіться Forum TV!

Рекламуйтеся або станьте спонсором частини програми!

Дивіться програму по всій Канаді на телеканалі OMNI!

 ForumTV Canada @ForumTVCanada

www.forumtv.ca | TEL: 416-572-8255 | info@forumtv.ca

FRIENDS OF UKRAINE DEFENCE FORCES

DONATE TODAY

ПЕРЕДПЛАТИТЬ «ГОМІН УКРАЇНИ»

ПОСТУП

українська радіoproграма

Щонеділі 9-10 год. вечора на хвилях FM 88,9 у прямому ефірі

www.cirvfm.com

Новини з України та світу
Інтерв'ю та дискусії

Замовляйте у нас музичні вітання
Слухайте і підтримуйте нас!
Розрахунковий рахунок #43282 у кредитовій спілці Будучність

Керівник і ведуча - Любомира Матвіас

e-mail: ukrradiofm@gmail.com
Facebook: Lyubomyra Matviyas

Адвокати Тарас Грицина і Петро Гамівка

- ◆ Судові адвокати у справах заповітів і майна
- ◆ Купівля та продаж нерухомості
- ◆ Сімейне право
- ◆ Нотаріальні послуги

1081 Bloor St. W. #200
Toronto, ON M6H 1M5
Tel.: (416) 532-8006

ПІСНЯ УКРАЇНИ - SONG OF UKRAINE

З ПОНЕДІЛКА ДО П'ЯТНИЦІ
9 ГОДИНА РАНКУ

LIVE MONDAY TO FRIDAY

9:00 AM

Працює для громади з 1959р.
на хвилі CJMR 1320am

SMITH MONUMENT COMPANY LIMITED

Заснована 1919 року

349 Weston Road (North of St. Clair) Toronto, Ontario M6N 3P7

Єдина в Онтаріо

українська фабрика пам'ятників

- Фабрика і вистава відкриті для публіки (понад 60 пам'ятників на виставі)
- Обслуговуємо всі цвинтарі Канади і США
- Наші висококваліфіковані виконавці мають понад 300 років досвіду
- Ввічлива і професійна обслуга
- Позагодинні зустрічі за домовленням
- Домашні зустрічі можливі

Звертайтеся до власника Андрія Латишка:

416-769-0674 або 1-888-836-7771

ГОМІН УКРАЇНИ

Головний редактор: д-р Надя Герелюк
Голова редакційної колегії: д-р Олег Романишин

Газета заснована у 1948 році видає Видавнича Спілка "Гомін України" з обмінною порукою у Торонті Онтаріо Канада
«Гомін України» – орган Українських Державницьких Організацій Канади

☎ 416-516-2443
Website: www.homin.ca

E-mail: homin@on.aibn.com
Адміністрація: info@homin.ca

Postmaster, send address changes to:
"Homin Ukrainy" Publishing Co. Ltd. 9 Plastics Ave., Toronto, Ont. M8Z 4B6

Передплата: Publication mail: \$90.00 на рік
Standard mail: \$125.00 на рік

США: \$150.00 на рік
Міжнародні: \$275.00

Редакція не повертає надісланих матеріалів і не веде листування в їх справі, застерігає право їх скорочувати та справляти. Статті, підписані прізвищем чи ініціалами, не є обов'язково висловом становища редакції. У матеріалах з України збережено правопис оригіналу. Оголошення до кожного чергового числа приймаємо телефоном або письмово до П'ЯТНИЦІ, год. 1:00 по пол.

За зміст оголошень редакція не відповідає. Річники "Гомону України" та англomовного додатку "Ukrainian Echo" можна замовляти в електронному форматі.

DEPOSIT SPECIAL

СПЕЦІАЛЬНА ПРОПОЗИЦІЯ

4.00%*

6 MONTHS

NEW MONEY ONLY

Обмежена за часом пропозиція, яка дозволить свіжим коштам працювати ефективніше

*Terms and conditions apply: 6-month term only; NEW money only; includes Registered and Non-Registered Funds. We reserve the right to change, extend, or withdraw this offer at any time. Offer valid from July 14, 2026. Rates are annual and subject to change.

BCU Insurance

A Division of Oracle RMS

HOME

CRITICAL ILLNESS

GROUP BENEFITS

TRAVEL

AUTO

PERSONAL

LIFE

DISABILITY

“Our mission is to provide protection that empowers clients to navigate life's uncertainties with confidence.”

SCAN HERE

416.763.8902 | bcuinsurance.com | info@bcuinsurance.com

Tel.: 416-516-2443

e-mail: homin@on.aibn.com

www.homin.ca